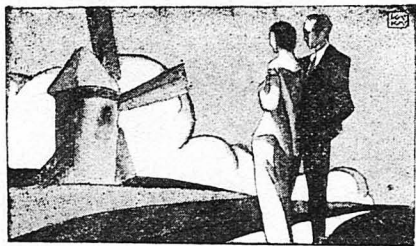

γετικό ντουφέκι. Πήρε μαζί του κι' έναν ύπρητέτην, όχι γιατί τον χρειαζότανε, άλλ' επειδή άλλοτε ήτανε ο εύνοούμενος ύπρητής της γυναίκας του. Ως τόσο ο ύπρητής ήτανε τεμπέλης και κλάφτης,

Κατά της έφτα το βράδυ σταμάτησαν κάπου κι' ο ύπρητής του πήρε την κατηγορία και τραβήξε για το γειτονικό χωριό.

Ο ήλιος είχε βασιλεύσει κι' οι νυχτερινοί άνεμοί είχαν άρχισει να κλαυθμηρίζουν μέσο

άπ' τους βράχους. Ο Ντουρμούζ ξεπλώθηκε κάπου και περιμένε την επιστροφή του ύπρητή του. Ο Ράμ Ντάς δέν είχε καλά καλά ξεφανιστή ακόμα, όταν έβρανα έγυρισε πίσω τρεχοντας, τόσο που ο Ντουρμούζ φαντάστηκε πως τον κυνηγούσε καμιά άρκουδα. Μά ούτε άρκουδα ήτανε, ούτε τίποτα που να δικαιολογή τον τρέμο του. Μόλις έφθασε, ύστερα από ένα ξεθεωμένο τρέξιμο, έπεσε χάρμα, ένω αίμα έτρεχε από τη μύτη του και το πρόσωπό του είχε γίνει χαλκοχράσινο. Σά λίγο μουρμούρισε :

- Είδα την κυρά ! Είδα την κυρά !
- Που ; έλεε ο Ντουρμούζ.
- Κεί κάτω, χαμηλά. Πεπραττύσε στο δρόμο που πάει για το χωριό. Φορούσε ένα μπλέ φόρεμα και σήκωσε το πέπλο της και μου έλεε : «Ράμ Ντάς, δώσε τά σέρβη μου στον άφέντη και πέστε του πως θά τον συναντήσω τον έρχόμενο μήνα στη Νουντέα». Έπειτα πήρα δρόμο, γιατί φοβόμουνα.

Τι έλεε ή τί έκανε ο Ντουρμούζ τότε, δέν ξέρω τίποτα σχετικώς. Ο Ράμ Ντάς λέει πως δέν είχε τίποτα. Μά όλην εκείνη την ψυχρή νύχτα ο Ντουρμούζ πηγαίνερχοτανε εκεί πέρα, προσμένοντας να παρουσιασθή στο λόφο ή γυναικά του κι' άλλώνοντας τά χέρια του μέσ στο στοτάδι σαν τρελλός. Μά ούτε φάνηκε τίποτα. Και την άλλη μέρα προχώρησε ως τη Σίμλα, υποβάλλοντας κάθε τόσο σε καινούργια ανάκρισι τον ύπρητή του.

Ο τι μπορούσε να πη ή Ράμ Ντάς, ήταν ότι είχε συναντήσει την κυρία Ντουρμούζ και ότι εκείνη σηκωσε το πέπλο της και του έδωσε την παραγγελία που αυτός την είχε πιστά μεταβιβάσει στο Ντουρμούζ. Αυτά τά βεβαίονα ο Ράμ Ντάς, χωρίς ν' άρνιαιε τίποτα. Δέν ήξερε που ήταν ή Νουντέα, κανένα δέν γνώριζε στην Νουντέα και δε θά πήγαινε βέβαια εκεί, ούτε κι' άν του διπλασιάζαν το μισθό.

Η Νουντέα βρισκεται στη Βεγγάλη, χίλια διακόσια μίλλια πρὸς νότον του Μερνικί.

Ο Ντουρμούζ πέρασε από τη Σίμλα χωρίς να σταματήση ούτε λεφτό εκεί και γύρισε στο Μερνικί για ν' αντικαταστήη το συνάδελφό του που είχε πάρει τη θέση του στο διάστημα της άπουσίας του. Έπρεπε να κανονιση μαζί του το λογαριασμό της διανομής των φαρμάκων και να λάβη γνώσιν μερικῶν τελευταίων διαταγῶν του άρχιτάκου κι' αυτή ή δουλειά της παραδόσσεως και της παραλαβής θά βαστούσε σωστή μίαν ήμέρα. Το βράδυ ο Ντουρμούζ διηγήθηκε στον αντικαταστάτη του, που ήταν φίλος του άπ' τά παιδικά του χρόνια, τί του συνέβη στο δρόμο.

Αυτή άκριβώς τη στιγμή μπήκε ένας διανομέυς, κομίζοντας ένα τηλεγράφημα που ήθε άπ' τη Σίμλα : διετάσσετο ο Ντουρμούζ ν' άφηση τον αντικαταστάτη του στο Μερνικί κι' αυτός να φύγη άμέσως για τη Νουντέα για ειδική ύπηρεσία. Κακοήθης επιδημία χολέρας είχε έμφανιστή στη Νουντέα και ή διοίκησι της Βεγγάλης, σπερουμενη κατά τη συνήθειά της γιατρῶν, δανείστηκε έναν άπ' τη Σίμλα.

Ο Ντουρμούζ έρριξε το τηλεγράφημα άπάνω στο τραπέζι κι' έλεε : «Μυστήριο ! Τι σύμπτωση ! Κιτάχτε...»

Ο άλλος γιατρός δέν έλεε τίποτα. Τι μπορούσε να πη : Μά τέλος θυμήθηκε πως ο Ντουρμούζ είχε περάση από τη Σίμλα και ίσως μόνος του να είχε προετοιμάση αυτή τη μετάθεσι. Προσπάθησε να διατυπώση το ζήτημα και της ύπομψε του ατές, μά ο Ντουρμούζ τον διέκοψε : «Αν επιθυμούσα αυτό, αυτό που ύπονοεις, δε θά γύριζα ποτε από το Σινί. Θά πήγαινα όλόδια στη Νουντέα».

Ο άλλος χαμήλωσε το κεφάλι και βοήθησε το Ντουρμούζ να ξεναφιτύη τά μαπούλα του, που μόλις τά είχε άνοιξει. Ο Ράμ Ντάς μπήκε με τη λήμπα.

- Που πάει ο άφέντης ; ρώτησε.
- Στη Νουντέα, άπήντησε ο Ντουρμούζ με σβυσμένη φωνή.
Ο Ράμ Ντάς έπεσε στα πόδια του και τ'έν παρακαλούσε να μη φύγη. Ο Ράμ Ντάς έκλαιγε κ' ούρλιαζε ως που τον έβγαλαν έξω. Τότε έκανε όλα τά πράματα του ένα δεμα και ξαναγύρισε να ζητήση πιστοποιητικόν καλής διαγωγής. Δέ μπορούσε να πάη στη Νουντέα. Φοβότανε τη χολέρα.

Ο Ντουρμούζ του πληρώσε τους μισθούς του κ' έφυγε όλομύναχος για τη Νουντέα.

Έφτασεν εκεί μετά αρκετές ήμέρες και ρίχτηκε στη δουλειά, έχοντας πάντα την έλπίδα να συναντήση τη πεθαμένη γυναικά του.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΧΡΕΗ ΤΟΥ ΜΟΛΛΙΕΡΟΥ

Ο ράφτης του Μολλιέρου, άφορ άπελπίστηκε να του ύπενθυμίξη με επιστολές τον έκκρημη λογαριασμόν του, τοί τον έπιγνε μία μερα ο ίδιος στο σπήτι του. Την ώρα εκείνη ο ποιητής ήταν άκόμη στο κρεβάτι του.

- «Α, καλώς ήλθατε, του έλεε. Θι μου φέρατε βέβαια το λογαριασμό ;
- Ναι, του άπήντησε ο ράφτης και θά ήθελα λίγα λεφτά.
- Άνοιχτε αυτό το συρτάρι, στο γραφείο μου.
- Ο ράφτης άνοιξε το συρτάρι.
- Όχι, αυτο, το άλλο ! του έλεε ο Μολλιέρου.
- Ο ραφτης άνοιξε και το άλλο συρτάρι.
- Όύτε ούτο, ξανάπς ο Μολλιέρου, το παρακάτω ! Ναι, ναι, αυτό ! Έ, τί βλέπετε μέσα ;
- Ένα σπόρ ζαρτιά, του άπήντησε ο ράφτης κάπως έκκληκτος.
- Είπ' οι άπληρωτοι λογαριασμοί μου. Βάλτε και το δικο σας μαζί, του έλεε μ' άπαθαα ο Μολλιέρου και γύρισε άπ' την άλλη μεριά.

Η ΦΤΩΧΕΙΣ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ

Ο Μυρζέ, ο περιφημος συγγραφεύς των «Μποέμ», ύπήρξεν έπίσης ένας άσχημοσύμ, φτωχός, άπένταρος, πειναλέος. Τά πρώτα χρόνια της ζωής του τά πέρασε πολύ δυστυχισμένα.

Εστερείτο και του ψωμιού του. Κάποτε είχε δώσει τα πανταλόνι του να του το μαλώσουν. Μη έχοντας δε άλλο πανταλόνι, έμενε στο σπήτι του, ξεπλωμένος στο κρεβάτι και σκεπασμένος ως το λαιμό !

Το μεσημέρι τοιμπουσε κάτω, όταν είχε ψιλά. Δέν κατέβαινε όμως ο ίδιος ν' αγοράση τρόφιμα, μη έχοντας πανταλόνι. Είδοποιε σπός σπός το θυρωρό κατά πρωτότυπον τρόπο. Μένοντας στη σοφίτα, άρπαζε ένα κεραμίδι και το πετούσε άπ' τη κορυφή της σκάλας κάτω στο θυρωρείο. Το κεραμίδι γίνονταν χίλια κομμάτια, ή θυρωρός άντελαμβάνετο τί ουμβαίνει κι' έτρεχε να του φωνίση !...

Ο ΒΕΡΛΑΙΝ ΩΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ο ύπεροχος ποιητής Πόλ Βερλαίν δέν ύπήρξε καθόλου καλός σύζυγος. Έλειπε από το σπίτι ήμέρες, το έρχριγε στο πιοτό και παραμελούσε τη γυναικά του.

Η σύζυγός του, θέλουσα να τον άπομακρύνη για κάμποσο καιρο της κραυιάλης του Παρισιού, τον έπεισε να πάνε και να μείνουν σε κάποια έπαρχία. Ο Βερλαίν εδέχθη.

Μπήκαν ένα πρωί λοιπόν στο σιδηρόδρομο και ξεκίνησαν. Στο τρίτο σταθμό ο Βερλαίν κατέβηκε να αγοράση κάτω. Άργουσε όμως ν' άνεβη και το τραίνο ήταν έτοιμο να ξεκινήση. Βγήκε τότε στο παράθυρο ταραγμένη ή γυναικά του και του φώναζε :
- Παύλε ! Παύλε ! Τρέξε, το τραίνο φεύγει.
Πράγματι δε ή άμαξοστοιχία ξεκινούσε.

Ο Βερλαίν κύταξε άτάραχος τη γυναικά του και της άπήντησε :
- Το τραίνο φεύγει ; Έ κι' εγω μένω !...

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Μετά ένα μήνα έλαβαν στη Μερνικί ειδήσεις γι' αυτόν. Είχε προσβληθή από χολέρα και είχε πεθάνει. Ψυχορραγώντας άκούστηκε να φωνάζη τ' όνομα της γυναίκας του και να μιλάη μαζί της. Είχαν συναντηθή και τον πήρε κοντά της !...

PINTYAP KIPAIΓK

ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Στην οδό Μπούλ Ρουζ, στο Παρίσι, ύπάρχει πραγματικώς μία οικογενεια που άπαρτίζεται ως εξής : Ο πατέρας εινε Γάλλος, ή μητέρα Άγγλίδα, ο πρωτότοκος γιόν γεννήθηκε στην Ιάββα, ο δεύτερος στη Μάλτα, κι' ο τρίτος γιόν Ισπανία. Ο ύπρητής τους εινε Έλβετος κι' ή ύπρητέρα Όλλανδή. Ο παπαγάλλος τους εινε φρεμένος από της άποικίας, ο σκύλος τους από τη Νέα Γη κ' ή γάτα τους από την Περσία !...

